אליה אאי

ז"ל

צבא הגנה לישראל
העטה הכללי

תעודת
הוקרה וכבוד

לזכרו של

סא"ל שאול שמאי ז"ל

אשר מצא את מותו בתקופת שירותו ב-צה"ל
"ביום י"ז תמוז תשל"ב".
סא"ל שאול שמאי

מאסמכיו ותעודותיו של שאי שאול ז"ל

שרת בשירות הקבע ב-צה"ל.
הוא ראה את שירותו כשליחות
ונשאו במסירות ובאהבה.
נכון ומסור תמיד, הקדיש עצמו
להגברת כוחו של צה"ל ולטיפוח רוחו
כאשר טובת המדינה לנגד עיניו.
תרומת חייו היתה גדולה.

שליחות חייו נקטעה עם מותו.
צה"ל ינצור זכרו.

דוד אלעזר, רב-אלוף
ראש המטה הכללי
"י"ח תמוז תשל"ב-30 יוני 1972".

מוגבל

מזכירות הפיקוד העליון
לשכת הרמטכל
מנ — 501 — 208
כ"ב אלול תשל"ב
1 ספט 72

חוזר מפ"ע 63—72

תפוצת פקודות ממטכל

ציון לשבח

להלן ציון לשבח שניתן על־ידי ראש המטה הכללי:—

הנני לציין לשבח את:—

ק/94397 סא"ל שמאי שאול ז"ל

על תרומתו ועל הישגיו המובהקים בתחום חיוני לפעולתו של צה"ל. בכל פועלו הצטיין במסירות ללא סייג, כושר המצאה, מחשבה מקורית ודבקות במשימה, שהיו לברכה ולתועלת לביטחון המדינה.

כ"ב אלול תשל"ב
(1 ספט' 72)

דוד אלעזר, רב־אלוף
ראש הממשלה הכללי

הריני מאשרת בזאת שהציון לשבח הנ"ל, הינו העתק מדויק של הציון לשבח שהוענק על ידי הרמטכל למשפחת סא"ל שאול שמאי ז"ל.

חנה ורדי, רב־סרן
מזכירת הפיקוד העליון

מוגבל

קטעי רדיו וטלויזיה

יפעת

המרכז למידע תקשורתי בע"מ –קטעי עיתונות, רדיו וטלויזיה
Media Information Center-Press Clippings

IFAT

תל-אביב, 67138, רחוב דרך פתח-תקוה 96, טל.03-5635050, פקס. 03-5617166 .TEL-AVIV, 67138. 96 DERECH PETAH-TIKVA ST, TEL. 5620011. FAX.

שודר במהדורת חדשות בתאריך: 6.12.92 בשעה: 8.00 ברשת: ב' ר061207
403111

דן כנר:

בחיל המודיעין של צה"ל, הועלה בסוף השבוע באירוע מיוחד זכרו של סגן אלוף שאול שמאי, מאנשי המודיעין המעטים שהישגיהם האישיים הטביעו חותם יחודי על בטחונה של המדינה ואף זכה בפרס בטחון ישראל. במעמד לציון עשרים שנה למותו, נחשף דבר קיומו של ציון לשבח של רב אלוף דוד אלעזר המנוח לסגן אלוף שמאי, מקרה יחיד בתולדות צה"ל של עיטור רמטכ"ל על פעולה לא מבצעית.

שאול שמאי

סגן אלוף שאול שמאי
בן ציון ולולו שמאי. נולד ביום ט"ו חשון תרפ"ו (2.11.1925), בבגדאד, בירת עיראק, שם גדל והתחנך וסיים בית ספר תיכון. בשנת 1942 עלה ארצה באורח אי-ליגאלי והצטרף לקבוצת הכשרה של "נוער-העבד" בקיבוץ מעוז חיים. מטעם הקבוצה נשלח להשתלם בעבודות בנין ואחרי-כן נשלח להשתתף בסמינר השליחים הראשון שמטרתו — החייאת תנועת "החלוץ" באירופה שלאחר המלחמה. עם קבוצתו נטל חלק בעליית 11 הנקודות לנגב בערב יום הכיפורים תש"ד, כאות מחאה נגד מדיניות "הספר הלבן" של שלטונות המנדט. שאול היה פעיל מאד בכל גילויי המדיניות העצמאית של היישוב. שמר על קו המים והשתתף בהורדת מעפילים בחוף ניצנים, וכאשר נתפס בידי הבריטים הוגלה לקפריסין, שם עסק בהדרכת נוער.

בפרוץ מלחמת השחרור התגייס לפלמ"ח וסיים קורס מ"כים. עם תום המלחמה המשיך בשרות בטחוני — בחיל המודיעין — תחילה כאזרח עובד צה"ל והחל במחצית דצמבר 1959 — כאיש קבע. וביום י"ח בתמוז תשל"ב (29.6.1972), נפטר סא"ל שאול בעת שירותו.
הניח אחריו אלמנה ושני ילדים.

מסך סודיות מכסה את מעשיו מאז הצטרפותו למודיעין ועד יום מותו, ולא ניתן לפרסם את התרומה המכרעת שתרם לבטחון ישראל. אך, פרס בטחון ישראל שקיבל, וה־צל"ש שהעניק לו הרמטכ"ל לאחר מותו מדברים בעדם.
אומר הרמטכ"ל: —
"הנני לציין לשבח את סא"ל שאול שמאי ז"ל על תרומתו ועל הישגיו המובהקים בתחום חיוני לפעולתו של צה"ל. בכל פעלו הצטיין במסירות ללא סייג, כושר המצאה, מחשבה מקורית ודביקות במשימה, שהיו לברכה ולתועלת לבטחון המדינה".
שאול שיקע בעבודתו את כל ליבו ואת כל יישותו ואף כאשר גילה ליבו סימני תשישות ומחלה לא הרפה כהוא זה מקצב עבודתו. שמונה חודשים לפני פטירתו, ערב ראש־השנה תשל"ב שיגר אליו ראש אגף המודיעין במטכ"ל, אלוף א. יריב את הפתק הבא:
"שאול היקר! הרשה לליבך לנוח, להרגע ולהתחזק — כי עם ישראל זקוק לא רק למוחך הפורה ולא רק לרוחך שאינו יודע הרתעות אלא גם לליבך!!!".
הובא למנוחת־עולמים בבית־הקברות הצבאי בקרית־שאול. במכתבי התנחומים שנשלחו לאלמנה עומדים מפקדיו וחבריו על מידותיו התרומיות ותרומתו לבטחון

דברים לזכרו של שאאי שאול ז"ל

ישראל והם כותבים, בין השאר:
"נלקח מאתנו מפקד, חבר ואדם ישר.
מפקד שנפל בשדה הקרב במאבק אכזרי
בלתי פוסק עם אויב עקשן ורב־תכסים.
מפקד שניהל את הקרב ולחם בו גם אישית
חוך מיזוג נפלא בין הברקות גאוניות
למסירות והתמדה.שלא ידעו גבול, גם
לאחר שהלב אותת סימני אזהרה והרתעה.
בקרבות אלה זיכית אותנו בנצחונות בעלי
חשיבות יוצאת מן הכלל ותרמת תרומה
בל תשתער לבטחונו של עם ישראל".
"תרומתך לבטחון ישראל היתה אולי מן
התרומות הגדולות ביותר שאי־פעם איש
אחד תרם. בחייך נאבקת האבקות שכלית
עם בעיות קשות ומסובכות ביותר. לעיתים
קשה היה להאמין שבכוח אדם אחד
להתגבר עליהן, ואתה בניצוצות כשרונך
יכולת להן".

"כל עצב מעצביך וכל טיפת דם מדמך היו
קודש להאדרת המשימה ובהם נשרפת".
"נפלא היה האיש ורישומו ניכר בכל פרט
מנושאי עבודתו. עבודתו היתה קודש לו
ותוך ביצוע תפקידו נשרף והסתלק.
אישיותו הרצינית והסגורה ויחד עם זאת
החביבה תשאר בזכרון כולנו כדמות שיש
להעריצה ולחקותה".
נשיא אוניברסיטת תל־אביב, פרופ' יובל
נאמן כתב במכתב הערכה אל ראש אמ"ן:
"שאול היה ללא ספק מן המוחות הפוריים
ביותר שנתגלו בישראל מאז תקומת
המדינה. אין לי ספק, שהוא נמנה בין גדולי
בעלי האינטואיציה היוצרת שקמו לנו —
והפעם בשטח ראשוני במעלה לגבי ערכו
השימושי וחשיבותו לקיום המדינה".

דברים לזכרו של שאול ז"ל

באישיותו של שאול נתמזגו באופן נפלא ברק שכלי נדיר, כח־רצון ואופטימיות יחד עם צניעות אמיתית, חוש אסטטי ואהבת הבריות. במותו נסתלקה מעולמנו האפור אישיות ססגונית ובלתי רגילה. אחד מאותם יחידי סגולה שהחיים במחיצתם נותנים הטעם לחיים ומותם מותיר חלל שלא מתמלא.

אכן אציל היה האיש שאול.

הארץ
8.1.93

איש הצפנים

שאול שמאי, איש יחידת ההאזנה של המודיעין הישראלי, היה המומחה הראשון במעלה בעולם המערבי לשבירת צפנים. "הוא קיבל מתת־אל", אמר עליו מפקדו, "כמו שקיבלו בטהובן ופיקאסו". הוא פיענח את הצופן המצרי במלחמת העצמאות

מאת רון פונדק

בעיצומה של ההפוגה השנייה במלחמת העצמאות התכנס המטכ"ל לדון במהלכי הקרבות בנגב. מרדכי אלמוג, מפקד יחידת ההאזנה של צה"ל, הגיע קצר רוח ונרגש. בתיקו הקטן היה עותק מפוענח של מברק סודי, שנשלח מהמפקדה המצרית אל כוחותיה בשטח. איסר ("הגדול") בארי היה אז ראש שירות המודיעין. הוא נפגש עם אלמוג והבין מיד במה מדובר. אנשי אלמוג שקדו זה שבר עות על שבירת הצופן שהמצרים הצפינו בו את שידוריהם בין המפקדה לכוחות הפרוסים בנגב. בתוך ערימת המברקים שפוענחו ותורגמו

דברים לזכרו של שאול שמאי ז"ל

בחיפזון היה אחד בעל חשיבות מכרעת למטכ"ל, שתיכנן אותה עת את כיבוש באר־שבע. בארי חזר לישיבת המטכ"ל ובישר לנוכחים שאין צורך להיחפז: "על פי המידע המהימן ביותר שקיבלנו, ניתנה למצרים הוראה לסגת ולייצב קו חדש מדרום לבאר־שבע".

הצופן המצרי נשבר לאחר עבו־דה מאומצת של חבורה מיוחדת במינה שאסף אלמוג זמן לא רב קודם לכן ובראשה עמד שאול שמאי. לשמאי זו היתה ה"שבירה" הגדולה הראשונה. זו גם היתה הפעם הראשונה שאלמוג סגר את שמאי ואנשיו והודיע להם: "לא תצאו מכאן עד שלא תשברו את המברקים המצריים". לאחר שבירת הצופן המצרי, הסתגר שמאי בחדרו

שאול שמאי. פענוח הצופן המצרי היה "השבירה הגדולה" הראשונה שלו

עוד ימים ולילות רבים, הפעיל את המכונה האנושית המדהימה ש־פעלה בראשו ואת היצירתיות המיר־חדת שלו, שאיש לא הצליח לעמוד על טיבה.

שמאי לא היה סתם עוד מומחה ישראלי. אחר מבכירי המודיעין בי־שראל קבע כי לא זו בלבד שהיה מומחה בעל שיעור־קומה בינלאומי, אלא שיחד עם אישה אחת מאיר־ופה, שמתה במקרה בשנת מותו של שמאי, הוא היה המומחה הראשון במעלה בעולם המערבי. "הוא קיבל מתת־אל", אמר עליו מפקדו והו־סיף, "כמו שקיבלו בטהובן ופיקאסו".

העיסוק בפענוח צפנים וכתבי סתר בעידן המודרני, ופרטים על העוסקים בזה, מורחקים כמעט תמיד מעין הציבור. קהילת המו־דיעין מפעילה מערכת איסוף מור־כבת ומסועפת, הבנויה מסוכנויות איסוף השולחות מחושים לקלוט מידע על־פי הוראות קבועות המכונות צי"ח (ציון יעדים חיוניים). הספרות והקולנוע עמוסים בתיאורים מפורטים על פעילותם של הסוכנים החשאיים – אלה המ־קורות האנושיים – במלחמת המו־דיעין. אולם הזרוע האיסופית הגדולה ביותר בארה"ב, בבריטניה – ומן הסתם גם בישראל – אינה עוסקת בקבלת מידע מסוכנים אלא בהאזנה.

ההאזנה ההדדית נעשתה עוברה ברורה ומוכרת. די להזכיר את השי־חה המפורסמת בין הנשיא המצרי גמאל עבד אל־נאצר לבין המלך חו־סיין במלחמת ששת הימים. המו־דיעין הישראלי קלט את השיחה, היא שודרה אחר כך בקול ישראל ועוררה הדים עזים בעולם על יכולתו המופלגת של המודיעין הישראלי.

עם התפתחות הכלים לקליטת תשדורות, פותחו גם הכלים להצ־פנת תשדורות. המטרה היתה למ־נוע מהאויב או היריב להבין את הנאמר ברשתות הקשר, במברקים ובשיחות, ולפחות להקשות עליו את העבודה, בהנחה שלא תהיה משמעות מודיעינית רבה להבנת הנאמר זמן רב לאחר ההתרחשויות. כדי להתגבר על מכשלת ההצפנה וההסתרה בתקשורת, מגבלה שהלכה והקשתה על הבנת הנאמר בתשדורות האויב, התפתח העיסוק בשבירת צפנים, כתבי סתר ומכונות הסתרה והצפנה למיניהן.

עולמם של ה"שוברים" מיוחד וחריג. אין הם אנשים רגילים. התכונות הנדרשות מהם גובלות בבלתי אפשרי. לא במקרה רוב ה"שוברים" הגדולים מתוארים כאנ־שים על סף מופרעות נפשית. במל־חמת העולם השנייה נטרפה דעתם של כמה מהם. אחד המבריקים שבאנשי שירות המודיעין האמרי־קאי שהה שנה בבית חולים בשל אפיסת כוחות גופנית ונפשית, לאחר שסיים את הפענוח החשוב ביותר שעשה בקריירה שלו. גם אצל שאול שמאי היה אפשר להב־חין לא פעם שהעבודה הסוחטת כילתה את כוחותיו וניתקה אותו מהסביבה. אחד ממפקדיו מספר ש"כשסיים שמאי לטפל באתגר רציני שהציב לעצמו, והפתרון היה בידיו, הוא נראה לא פעם כמי שלא יודע היכן הוא נמצא".

שמאי סבל מאותן בעיות של מפצחים גדולים, אך "מה שעשה אותו גדול כל כך", מספר אחד ממפקדיו, "הוא שניחן בכושר פלאי לנתק את עצמו מהסביבה ולהיכנס לטראנס. אז תיפקד המוח שלו כמו קרן לייזר. הוא מאותם יחידי סגולה שיכלו לרכז את כל האנרגיה של מוחם לנקודה אחת, ולפצחה. הוא המקרה היחיד שאני מכיר, שכל מי שהסתופף בסביבה המקצועית שלו

קיבל ללא ערעור את העובדה שהוא הגדול מכולם".

גם הפרופ' יורם בן פורת, שהיה נשיא האוניברסיטה העברית ונהרג לפני חודשים מספר בתאונת דרכים, הכיר את שמאי ועבד אתו. כשהתבקש בן פורת לתמצת את תופעת שאול שמאי, כתב: "שאול היה אחד ומיוחד. פשוט בצורתו אבל אריסטוקרט שלא התקרבת אליו סתם. איש סגור, עם 'חלונות' של קרבה והבעה. ממרחק כעשרות שנים שבהן ביליתי את עיקר זמני עם חוקרים שהחשיבה היא מקצועם, שהקדישו את חייהם לעבודת המוח, דמותו של שאול נשארה אצלי כ'קלסה' ייחודית: ניצוץ? התגלות? איזו יכולת קסומה 'לרדת' על הפתרון לא דרך דשדוש ושגרה".

רבים מפקודיו סיפרו כי הדבר שבלט והרשים בעבודתו של שמאי היה ההרגשה שלפניך אדם העובד עם "ניצוץ" שקשה להגדירו במלים. אחד נזכר שהיו שהציעו לקחת את שמאי לבדיקה מקצועית של אנשי מדע, שינסו להבין וללמוד מתהליכי המחשבה המקורית שלו. "פעם", מספר אחד מחבריו לעבודה, "פתר שמאי בעיה כלשהי, ואחד המתמטיקאים עשה חישוב ומצא שמחשב יהיה זקוק לכמאה שנים כדי להגיע לפתרון המסוים הזה".

השאלה שהטרידה בדרך כלל את אלה שעבדו אתו (וליתר דיוק – נגררו לידו) היתה: "מה יש לאיש הזה במוח שאין לנו", והפרופ' בן פורת כתב כי הסתכל עליו "כעל תופעה מרוחקת, מוזרה, פלא". "הוא היה תופעה עלומה", מוסיף אחד ממפקדיו, "אדם ללא השכלה פורמלית שקרא להנאתו ספרי פיסיקה וטען שזה משחרר לו את הראש".

שאול שמאי נולד בעיראק ולישראל עלה פעמיים. בשנת 1935, כשהיה כבן עשר, הגיע לארץ בלוויית אמו ואחותו. בגבור המהומות בארץ־ישראל ועם פרוץ המרד הערבי, החליטה המשפחה לחזור לעיראק. כשהחלה מלחמת העולם השנייה להשפיע על מצב היהודים בעיראק, החליט שמאי שהגיעה העת לחזור לארץ. בשנת סברת, שאחדים לא חששו לכנותה טלפתיה.

שמאי סבל מתופעות לוואי של גאונים, וסתירות רבות היו באישיותו. הוא נע כמטוטלת בין רצינות לפרחחות, בין כובד ראש מוגזם לקלות בלתי מובנת, בין קרבה לריחוק, בין אדישות לרגישות, בין מוסיקה קלאסית למוזיקה מזרחית, ובין אהבה לכל שעל בארץ ישראל השלמה לבין שייכותו לשמאל המפה הפוליטית.

חבריו מסכמים ואומרים עליו שבכל היה איש ניגודים, אך בסופו של דבר היה שלם.

"לא התוכן עיניין את שמאי", סיפר אחד מעמיתיו. הוא לא כל כך התעניין מה כתוב בניירות שהגיעו אל שולחנו כבליל של אותיות ומספרים, ויצאו ממנו כמוצרים מו־דיעיניים מובהקים בעלי תוכן שחרץ גורלות. האתגר השכלי היה הדבר שהריץ אותו. בדרך כלל לא הבחין שהיום היה ללילה והחדרים מסביבו התרוקנו מזמן. הסיפוק האינטלקטואלי והרגשי דחף אותו, והשעה המאוחרת לא עיניינה אותו, כל עוד היה לפניו עוד אתגר לפצח.

אותן שעות חי על קפה, סיגריות, ויסקי או וודקה.

שילוב זה, שהיתוסף למתח ולמאמץ אין־סופיים בעבודת יום־יום, היה קטלני לשאול שמאי, שלבו החל להראות סימני חולשה. בשנת 1971 לקה שמאי בהתקף לב ראשון. כעבור זמן קצר חזר לעבודה כאילו לא אירע דבר. "או שאני עובד, או שאני מת", אמר לחברים הקרובים שניסו להרגיעו או לפחות לשכנעו להוריד את קצב עבודתו ולהפחית את כמות הסיגריות והאלכוהול שהמשיך לצרוך.

ראש אגף המודיעין דאז, האלוף אהרן יריב, הביע את דאגתו מהעיי־

פות הכרונית שהחלה להיראות אצל שמאי לאחר שהסתגר בחדר קטן 24 שעות ואפילו 48 שעות, עד שיצא ותוצאה בידיו. יריב היה מודאג כל כך, שהורה לראש הי־חידה להוציא את שמאי בפקודה, פעם בחודש, לסוף שבוע במלון. החברים ביחידה מספרים שמדי פעם היה יריב מטלפן בלילה לברוק ששמאי אכן הלך הביתה. לאחר התקף הלב הראשון כתב אליו יריב: "שאול היקר! הרשה ללבך לנוח, להירגע ולהתחזק – כי עם ישראל זקוק לא רק למוחך הפורה ולא רק לכוחך שאינו יודע הרתעות – אלא גם ללבך".

הוא זכה בכמה פרסי ביטחון ישראל, אך צל"ש הרמטכ"ל שעוטר בו ב-1972 היה חריג לא רק מפני שהוענק לשמאי אחר מותו, אלא בעיקר מפני שהוא היה היחיד בצה"ל שצוין לשבח על־ידי הרמטכ"ל לא על פעילות בעת קרב, אלא על מפעל חיים.

י"א אב תשס"ד
29 יולי 2004

ערב "חיבור ידיים" תשס"ד*

שאול שמאי נפטר לפני ל"ב שנים כשהוא בן 47, הרבה לפני אמצע החיים , בשיא הפוריות הבטחונית שלו. שאול היה סא"ל בעת שנפטר , אך בעיני כולם הוא היה אלוף – אלוף בהישגים מודיעיניים, מושא להערצה בעיני פקודים ומפקדים , אדם ישיר , ישר וחבר.

אני התגייסתי ליחידה כעתודאי ב – 1963 למרכז שלכם ותוך זמן עברתי ל–7143 . הייתי רס"ן בעת ששאול נפטר. הכרנו היטב , היחידה היתה קטנה ומשפחתית. סה"כ הכרתיו תשע שנים . הוא היה מפקד, ידיד נפש מהסוג שאוהבים לאהוב.

לשאול היו הישגים אישיים מובהקים. הוא היה מפקד הענף, מה שלימים אנו קוראים "מרכז". הוא לא "מנצח על התזמורת" אלא ה"וירטואז" בהתגלמותו.

שאול הוא החייל היחיד בצה"ל אשר זכה לצל"ש הרמטכ"ל (עוד לפני עידן העיטורים) על פועלו שלא תחת אש אלא בשדה הקרב המודיעיני האמיתי. שאול היה מהבודדים הללו.

בשנות הששים בהן הביא שאול לביטוי עליון את כשרונו היינו עדים לפעילות ערבית מואצת- קשרים בין מצרים, סוריה וירדן , מפקדה ערבית מאוחדת, הקרב עם הסורים על המים בצפון, מלחמת המצרים בתימן, ההכנות למלחמת ששת הימים , ההתשה אחרי המלחמה , כוחות רוסיים במצרים וסוריה.
באבני דרך אלה, יעדים מודיעיניים ממדרגה ראשונה, היתה לשאול יד מכרעת.

שמו של הטקס של היום הוא "חיבור ידיים". ידו של שאול היתה יד מושטת להצלחה, יד על כתף לתמיכה ויד חזקה במלוא משמעותה.
זכות גדולה לנו להמשיך את דרכו ולעלות מעלה מעלה בהישגים.
שלושים השנים שעברו מאז פטירתו הן יותר משלושה דורות בתחומים המקצועיים בהן היה מעורב שאול.

זכרו מלווה את אלה שהכירוהו, אך לא פחות מכך מעודד לראות את דורות החיילים והמפקדים הנושאים באחריות זו, מוקירים את אישיותו המקסימה של אחד ממאורות המגדלור לדורותיו – שאול שמאי, בן ציון ולולו, יליד עיראק שהטביע חותם של עוצמה במודיעין הישראלי בשלושת העשורים הראשונים לעצמאות ישראל.

יהא זכרו ברוך!

תא"ל(מיל') אפרים לפיד

קווים לדמותו של סגן אלוף שאול שמאי ז"ל

ב- 20 יולי התקיים האירוע השנתי לזכרו של סא"ל (מיל.) שאול שמאי, במסגרתו הוענקו פרסי הערכה לצוותים מקצועיים ע"י מפקד המרכז, על הישגים התחום המקצועי, חברנו סא"ל (מיל.) שמש סיפר לחיילי המרכז וקציניו על שאול ז"ל. אנו מביאים זיכרונות נוספים כפי שכתב לנו סלמן מועלם:

לאחר מלחמת קדש זומנתי לראיון ע"י רב סרן עזרא, שבחן את הרקע שלי והשפות השגורות בפי והמליץ לצרף אותי ליחידה אחרי סינון ומבדקים ביפו, קיבלתי צו להתייצבות. התקשרתי טלפונית ושאלתי איך מגיעים לכניסה למפקדה נאמר לי כי הכניסה על יד הצומת.

ביום ההתייצבות הגעתי לצומת ולא ראיתי מחנה צבאי. עמדתי בצומת ועצרתי מכונית צבאית נהוגה בידי רב-סרן ושאלתי אותו

עצרתי עוד מכונית נהוגה על ידי רב-סרן ושאלתי אותה שאלה ולמרבה הפלא קיבלתי אותה תשובה.

אז עבר על פני סרן על וספה ועצרתי אותו, שאלתי אותו על מקומו של מחנה המודיעין בסביבה. "הראה לי את הצו שלך" הוא אמר, כשהראיתי לו, הוא פקד עלי לעלות אחריו ולקח אותי טרמפ לתוך המחנה.

שם נודע לי שהמוביל שלי היה סרן שאול שמאי ז"ל, אותו המשכתי לפגוש במשך שרותי בשק"ם, עם הסיגריה הניצחית בפה ליד ותיקי היחידה שרוני, מני ועמבר.

כבר במפגש הקצר התגלו תכונותיו - זהיר, דייקן, יסודי ועקבי.

סלמן מוגלם